

РЕШЕНИЕ

№ 5820

гр. София, 26.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **6020** по описа за **2020** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на процесуалния представител на [фирма] срещу Решение /без номер/ от 29.03.2020 г. на СРС, по н.а.х.д. № 4913/2019 г., НО, 114 с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № К - 040239/22.10.2018 г., издадено от главен директор на Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите (КЗП), с което на [фирма] за нарушение на чл. 68в, вр. чл. 68г., ал.1 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 15 000 /петнадесет хиляди/ лева на основание чл. 210а от ЗЗП.

В жалбата се съдържат оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение, поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2, ал. 3, т. 2 от НПК, поради което се иска неговата отмяна. Претендира присъждане на разноските по делото.

В съдебно заседание касаторът, чрез ад. Й., поддържа жалбата по мотивите подробно изложени в същата. Претендира присъждане на разноските по делото.

Ответникът по касационната жалба, чрез юрк. А. оспорва жалбата. Позовава се на практика на СЕС. Претендира присъждане на разноските по делото.

СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Установил е, че на 28.02.2018г. служители в ГД” Контрол на пазара” при Комисията за защита на потребителите извършил проверка в седалището на касатора, за което бил съставен Констативен протокол №К-0153014 от 28.02.2018г. Било установено, че дружеството съхранява архиви и преписките на длъжниците но в офиса си в [населено място]. В тази връзка на дружеството било разпоредено да представи информация в тази насока. В изпълнение на разпореждането на 12.03.2018г. в сградата на КЗП-ЦУ представители на процесното представили изисканата информация в писмен вид, за което бил съставен констативен протокол № К-[ЕГН] от 12.03.2018г.

След анализ на същите било установено, че се касае за задължения, които не са цедирани на касатора; че то предприема действия по тяхното събиране като пълномощник на телекомите, т.е. от тяхно име и за тяхна сметка единствено въз основа на списък, представляващ бял лист хартия с имената на потенциалния длъжник, неговата възраст и сумата, която телекомът счита за дължима. Актосъставителят представил информацията на заседание на КЗП. Заседанието било протоколирано и комисията взела решение, отразено в протокола от заседанието. Съгласно решение на КЗП, отразено в протокол №11/12.04.2018г., т.10, дружеството-жалбоподател прилага нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68г, ал.1 от ЗЗП. Във връзка с установеното било прието, че в случая е налице нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68г, ал. 1 във връзка с чл. 68в от ЗЗП.

За констатираното нарушение бил съставен АУАН въз основа на който е издадено процесното Наказателно постановление.

От правна страна съдът е приел, че са спазени императивните процесуални правила за издаване на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити. От събраните по делото доказателства безспорно е установено, че процесното дружество е осъществило от обективна страна административното нарушение по чл. 68в във вр. чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП, поради което е потвърдил НП.

Съгласно чл.218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл.63, ал.1, изр.1 ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

Настоящата инстанция споделя направените от първоинстанционния съд правни изводи, че производството по издаване на оспорваното НП не е нарушено правото на защита на касатора, дадена му е възможност да се запознае с фактите и обстоятелствата във връзка с вмененото му нарушение и да направи възражения по случая. Налице е единство и съответствие между описанието на фактите и

обстоятелствата във връзка с нарушението между АУАН и НП, както и между посочените като нарушени правни норми. Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно постановено при спазване на процесуалните правила и материалния закон. Императивните разпоредби на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, регламентиращи формата и съдържанието на АУАН и НП са изпълнени.

В чл.68в ЗЗП се съдържа забрана за нелоялните търговски практики. Според чл.68г, ал.1 от закона такава е и е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когото засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители заблуждаващата търговска практика.

Понятието за "Търговска практика" е уредено в §13, т.23 от ДР на ЗЗП - всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите, като законът забранява използването на нелоялни търговски практики. За да е налице, нелоялна търговска практика по чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП следва, да е налице кумулативно предлагане на услуга, което противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност, и това предлагане да променя или да е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когото засяга. В чл. 68г, ал. 4 от ЗЗП е предвидено, че нелоялни са заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл. 68д - 68к от ЗЗП. На следващо място, с оглед защита на потребителите от нелоялни търговски практики и от техните вредни последици, с чл. 68в от ЗЗП, забранява императивно използването на такава.

Понятието "заблуждаваща търговска практика" и критериите за преценка дали една практика е такава, са посочени в разпоредбата на чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП. С този текст от вътрешното законодателство е транспонирана Директива 2005/29/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 11 май 2005 г. относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/Е. на Съвета. Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета.

От представените доказателства по делото безспорно се установи, че чрез изготвянето и изпращането на писма до потребителите, процесното дружество е приложило нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68 г, ал. 1 от ЗЗП. Липсата на информация по отношение на произхода на задълженията, за начина по който е сформирана, за датата на която са дължими, възпрепятстват възможността на потребителя да прецени дали посочените в писмата задължения са реално дължими, поради което и същият няма възможност да вземе информирано търговско решение дали да погаси или съответно откаже да погаси спорните задължения.

По отношение на размера на санкцията съдът счита, че АНО е определил размера на санкцията при спазване на правилата на чл. 27 от ЗАНН, като имуществена санкция“ в размер на 15 000 лв. съответства на степента на обществена укоримост на извършеното нарушение и настъпилите от него последици.

На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във

връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на касатора следва да бъдат присъдени разноси в размер на 150 лв. за юрисконсултско възнаграждение, съобразно приложен списък на разноските.

По така изложените съображения решението на първоинстанционният съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение /без номер/ от 29.03.2020 г. на СРС, по н.а.х.д. № 4913/2019 г., НО, 114 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.